

Много ме боли, дето всички ни слагат в кюпа

Хасан, р. 1962

Роден съм през 1962. Баща ми почина, докато бях много малък. Имам още двама братя. До осми клас учихме в селото. След това учихме в града. Завършихме средно образование.

Започнах работа във фурната на селото като хлебар. Ожених се за момиче от нашето село. Родиха ни се три деца- най-големият син се казва Ариф- завърши средно образование. Средният се казва Заид- в момента учи средно образование - в селскостопанската професионална гимназия. Най-малкият е Денис- сега е в шести клас.

Първо живеехме в една изоставена къща, но там нямаше никакви удобства, нито ток, нито вода. Преместихме се в това село, защото затвориха фурната в нашето село. Започнах да правя хляб във фурната на селото. Жената ми помагаше, големият син също. Преместихме се да живеем в друга къща. Не плащахме наем, а хем да живеем там, хем да я пазим, защото стопанинът беше починал. Всичко вървеше добре, докато не затвориха и там фурната. Жената работеше на полето. Големият син и той работеше на хората - да излива плочи, да пренася жито и други общи работи.

След като затвориха фурната и аз работих каквото намеря. Имам завършени курсове за заварчик. Разбрах, че търсят заварчици в Гърция и най-накрая заминах и аз, после дойдох и братята ми. Започнах работа в Гърция, работех на различни места: заварчик в една оранжерия, на полето да бера маслини. После изтеглих и жената. Тя работеше на полето. Пращахме пари на майка ми, която се грижеше за трите деца. След като заминахме, тя дойде да живее в нашето село. Големият син завърши училище. На абитуриентския бал ни нямаше в България, но му изпратихме пари за дрехи и каквото трябва. Мъчно.

След това през лятото и той дойде при нас и остана в Гърция. И той работи на полето с нас. Жената вечер мие чинии в една механа. Живеем на 50 м. от морето, в самостоятелна къща. Плащаме 200 евро квартира на месец. И тук е трудно, ако не сме всички. Тримата припечелваме по нещо. Искаме да си купим къща в селото, но не успяхме сега, като си дойдохме. Купихме си кола. Сега се надявам синовете като са при нас в Гърция да успеем да съберем пари. Ще вземем и най-малкия за лятната

ваканция. Много е трудна работата, но в България не можем да изкараме пари за нуждите си.

Искаме да си купим къща, за да живеем като хората, но засега ще работим в Гърция. Не ни е страх от работа, само да сме здрави. И децата ни са много трудолюбиви. Работят наравно с нас. Най-много се радвам, че и вторият син ще изкара средно. По едно време беше се отказал да учи, но му поговорихме, като се върнахме и се яви на изпитите. Сега вече е 11 клас и ще продължи да учи.

Никога не съм биел децата си. Гледаме с добро да ги накараме да постъпват правилно, да са добре, да не крадат. Някои българи ни приемат добре, приятели сме, но повечето като кажат „Цигани - остави ги тях“ и ни става мъчно. В един момент уж ни приемат, но никога не знаеш кога ще ти кажат „абе циганска им работа“. Ей, от това най-много ме боли, дето всички ни слагат в кюпа.